

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

KISKÖZÖSSÉGI BESZÉLGETÉSEK

Téma: **AZ ANGYAL VÁLASZOL**

**Valamint, a felvetődő kérdések
megbeszélése**

Titokzatos, csodálatos tanítás a szeplőtelen, örök fogantatás.”

2023. március 23.

Tartalom.

Mi vagyunk a falak,
de ti az alap. (79.b.)

Miről tanít az angyal, milyen tartalmat és kapcsolatot, viszonyt, ért a két fogalom alatt?

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Márti: Drága Jézusom, Mennyei Atyánk és az összes Mennyei Lények! Hozzátok fordulunk és megköszönjük azt, hogy itt lehetünk és rólatok beszélgethetünk. Köszönjük, hogy a szívünkben vagytok és tanítotok az örök értékek mentén, hogy mi is megtaláljuk, megismerjük azokat a valós igazságokat, amely a Ti igazi fényeteket megfogalmazza. Köszönjük ezt nektek és nagy öröm van bennünk, hogy ezt megtehetjük. Kérlek, áldjatok meg bennünket, hogy amit ma meg fogunk tanulni, mindazt az újat, amit ma felkínáltok nekünk, befogadjuk, megértsük és meg is tudjuk valósítani. Ámen.

Ámen.

János: Kedves Testvérek! Mindenkit Szeretettel köszöntök a 2023. március 23. csütörtök napja van, közösségünk tanulási összejövetele. Arra gondoltam a témánkat illetően, hogy befejezzük **Az angyalsík természete** című anyagunkat, és amivel nem foglalkoztunk még az Örömnépen kinyomtatásra került 42. beszélgetés anyagával, amit nagyon fontosnak találok és eredetileg is úgy gondoltam, hogy ezzel a szöveggel fogjuk befejezni. Ha ezzel végeztünk, akkor vissza fogunk menni az **EGY-KETTŐ** anyagunk harmadik oldalára, ahol talán még két kigyújtott idézet van, amivel nem foglalkoztunk. Mit szólnak hozzá?

Detti: Szuper!

János: Mindez rendben van így?

Igen.

János: Mielőtt ebbe belemennénk, természetesen megkérdezem, kinek van kérdése, hozzászólása, gondolata, véleménye vagy hozott anyaga?

Detti: Azzal kapcsolatban szeretnék kérdezni, hogy arról beszéltek, hogy én vagyok az alap, az angyal az építmény. Ő, a maga szellemiségével fog belém költözni és nem pedig fordítva. Az a kérdésem, hogy miért így van ez?

János: Tiétek a szó.

Detti: Én azt gondolom, hogy ez fordítva történik, a földi gondolkodás erre enged következtetni. Mi vagyunk azok, akik nem látjuk tisztán az angyalvilágot és az angyalsíkot, ezért mi fogunk beleolvadni a magasabb szellemi mivoltunkba, holott ez fordítva van.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Csak idézem, hogy az EGY-KETTŐ harmadik oldalán a 79. beszélgetésben azzal találkozunk, hogy:

Leszáll a menny.
Mi vagyunk a falak,
de ti az alap.
Ha nem vagytok a hegyen,
lábunk a semmibe lép.
Addig az újhon még lebeg. (79.b.413.o.)

János: Tehát ezzel kapcsolatban fogalmazott meg kérdést a Detti. Ki, hogy látja?

Kata: Az első gondolatom, ami az evangéliumban így hangzik, hogy: *Ha valaki szeret engem, Igémet (szavaimat) megőrzi az Atya is szereti őt és hozzá megyünk és maradandó lakást szerzünk (készítünk) nála. (Jn.14.23)* Tehát az, hogy Ő jön hozzánk, ennek alapján ez így természetes. Valójában ez a tartalom nem az angyaltól hangzik el először. Az építményre pedig megfogalmaztuk azt, hogy mindannyiunkban az Isten Országá által az a szellemi épül bennünk, ahol mi vagyunk az alap és ők a falak. Ehhez először az alapnak kell készen lenni, hogy a falak is meg tudjanak születni bennünk. Egyrészt ebben ott a kapcsolat, másrészt, pedig amíg az egyén nincs kész, aki az alap, addig a fal nem épülhet rá.

János: Köszönöm. Ki a következő?

Márti: Az alap és a fal megfogalmazást azért tartom érthetőnek, mert személyesen kell építeni az Isten Országát.

János: Építjük az Isten Országát?

Márti: Hasonlítja egy építményhez, nem szó szerint kell érteni.

János: Akkor hogyan?

Márti: Úgy, hogy mi vagyunk az alap.

János: Szögezzük le, hogy az Isten Országát nem építjük. Megette a fene, azt az országot, amit az ember épít. Meglátszik. Íme, itt a világ.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Márti: Nem arról van szó, hogy a világ mit csinál, ha nem, hogy bennünk mi van, abban, aki elfogadta az Istent.

János: Az sem építi az Isten országát. Vajon miért?

Kata: Az már készen van. Szellemi rend, amit nekünk kell magunkévá tenni.

János: Az Isten Országá van. Azt te nem tudod építeni, azt befogadni kell.

Márti: Igen, az már készen van. Én az egyén szempontjából fogalmaztam meg.

Deti: Az tanítja az angyal, hogy: *Oly nagy az ember, hogy még én sem látom. (17.b.L.102.o.)* Ezt tudom esetleg ehhez fűzni.

János: Nagyon jól közelíted meg a dolgot, mert az első kérdés az lenne, hogy az embert hogyan minősíti az angyal ebben a vonatkozásban? Nagyon sok minden olyan tartalmat fogalmaz meg, amire az ember nem gondolna. A későbbiekben fogunk foglalkozni pontosan a 15. beszélgetés Lilivel, ahol azt tanítja, hogy: *A teremtett világ kivonata az ember.* Ki tud még hasonló tanítást mondani, amit ilyen minőségben jelenít meg az emberről. Azt tanítja: *Te magad vagy a híd. (19.b.G.113.o.)* Tehát ezt nem kell kérni, nem kell érte könyörögni, mert kezdettől fogva erre teremtettél. Az üdvözülés rajtad múlik. Az emberen.

Kata: Egyébként, minden az emberen múlik.

János: Ezt korábban úgy is megfogalmaztuk, hogy minden az emberért van.

Kata: Minden az embert szolgálja.

János: Még az Isten is?

Igen.

János: Még az Isten is az embert szolgálja. Így talán közelebb jutunk annak a kijelentésnek a megértéséhez, hogy ti vagytok az alap. Gyakorlatilag a teremtés az emberre épül. Mondhatom ezt így?

Igen.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Az embernek viszont mije van? Feladata van. Ez a leglényegesebb különbség a Hang és az angyal tanítása között, hogy az embert az Isten feladatra teremtette. Nem a saját képére és hasonlatosságára. Az angyal tanításában ki az Isten képe és hasonlatossága? Maga az angyal. Azt tanítja, hogy: *Ő az én képemre teremtett téged. (6.b.G36.o.)* Akkor az Isten képét az angyalsík hordozza. Így egy az Istennel az angyalsík. Az angyalsík szellemi lényegére teremtette az embert.

Kata: Mivelhogy *ők* hozzák a valóságot, a fényt a számunkra.

János: Rajtuk keresztül kapjuk meg. A Katának nagyon köszönöm ezt az evangéliumi megközelítést, hogy: *Aki szeret engem, Atyám is szeretni fogja, hozzá megyünk és maradandó lakást veszünk nála.* Tehát szellemileg beleköltözik az emberbe.

Marika: Én ezt úgy értelmezem, hogy mi az Atyámnál fogunk lakást venni.

János: Nem. *Hozzá megyünk.* Jézusnak az Atyához kell mennie?

Marika: *Neki* nem, de nekünk igen.

János: Tehát akkor *Hozzá* nem mehet Jézus.

Marika: Jézus oda megy, ahova akar. Miért ne mehetne?

Kata: Az embernek van szüksége az Istenre.

János: Nem arról van szó. Jézus és az Atya kapcsolata milyen?

Marik: Én és az Atya Egyek vagyunk.

János: Akkor kell hozzá mennie?

Marika: Nem, de nekünk kell.

János: Még egyszer. *Hozzá megyünk és lakást veszünk nála.*

Marika: *Benne.*

János: Olyan nincs, hogy *Benne.* *Lakást veszünk nála.* Kinél?

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Marika: Atyám házában sok lakás van.

János: Még egyszer mondom. Jézus miért menne az Atyához lakást venni? Az Isten nem ingatlanközvetítő? Hogyan mehetne Jézus lakást venni, Nála? Ő az Atya. Ha valakinek az Atyáról képet szeretnél mutatni, hogy milyen az Atya, mit mondanál neki?

Marika: Nézz Jézusra.

János: Nézz Jézusra. Ebben a vonatkozásban az Atya mindenféle formában Jézuson keresztül ragadható meg. Szeretetben, tanításban. Ha azt kérdezed, hol van az Atya, tanítja Jézus, akkor *hol voltál eddig? Ha rám nézel, látod az Atyát.* Akkor, hogy menne az Atyához, nincs közöttük különbség.

Marika: Akkor nagyon rossz a memóriám.

Annamari: Nem, ez a magyar nyelv. A *nála*-t így is, meg úgy is lehet értelmezni. Ennyire vigyázni kell, át kell gondolni és minden szót meg kell magyarázni.

János: Te most így értelmezted. Abból kell kiindulni, hogy milyen Jézus és az Atya viszonya. Tehát, ha Jézusra nézel, az Atyát látod, ha pedig az Atyára nézel, akkor Jézust látod, mert ők egyek. Nem könnyű ezt elképzelni, de ha úgy látod, hogy Jézus az Atya kimondott szava, akkor azt megérted, hogy azonos *Vele*. A te kimondott szavad azonos veled?

Marika: Igen.

János: Ugyanúgy. Érted?

Kata: Egy kiegészítő gondolatot tennék hozzá, hogy azt tudjuk, hogy a kísértő, az ördög, az jönérés nélkül. Az Atya feltételhez köti, hogy kihez költözik oda. Azt is tudjuk, hogy ahol a fény megjelenik, ott a sötétség eltakarodik.

János: Tehát az ember milyen nagy, hogy hova magasztalja fel az angyal az embert. Ebben a vonatkozásban, ahogyan Jézus is beleköltözik az ember szívébe az Igén keresztül, úgy az angyal is a szellemiségén keresztül válik eggyé velem. Beszéltünk róla, hogy ez már itt megtörténik?

Igen.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Azt mondtuk, hogy nem teljességében, de adott esetben, felismerésben, tettben, gondolatban, megértésben, bizony-bizony az angyal egygé válik velünk. Miért nem fordítva van? Értelemszerűen, ahogyan mondtad, én vagyok az esendőbb, a gyengébb. Miért nem én válok *vele* egygé? Azért, mert a test nem tud a szellembé költözni.

Annamari: Ebben az esetben nem a hústestünkről van szó, hanem a szellemiségünkről.

János: Hústestből is vagy. Ezért vagy itt.

Annamari: Amikor költözök, utána már nem.

János: Az egy más kérdés. Amikor költözöl, akkor már nincsen hústest. Ilyen világos. De te azért nem tudsz így egygé válni az angyallal, mert te hústestben vagy.

Annamari: Nem vagyok akkor már.

János: De itt és most.

Annamari: Igen és most.

János: Arról beszéltünk, itt és most az angyal beléd tud költözni, de te ebben a mivoltodban nem tudsz belé költözni.

Annamari: Nekem is furcsa volt ez, mint a Dettinek, hogy én a halálom után gondoltam, nem a hústesti valómra, hogy egyesülünk.

Kata: Amikor azt mondjuk, hogy egy pillanatra megéljük az egységet, akkor az a hatás, amit a szellem kelt bennünk, amit te is említettél, amikor a koncerten megélted a *Vele* való kapcsolatot és én látom, hogy minden területen mekkorát fordított rajtad. Az egygé válás nem tud olyan lenni, hogy az ne hagyna nyomot, ne hatna, pozitív értelemben. Ezért *ő* tud jönni hozzánk, hisz mi az anyag miatt nem látjuk *őt*.

Detti: Amikor az angyalommal egyesülök, akkor ráadásul egy új test is fog születni, hiszen azt mondta, hogy új szánk lesz. Egy teljesen új dolog fog születni.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Mit szóltok hozzá?

A. Kati: Én ezt nem gondoltam.

János: Akkor az előzőt hadd zárjam le és akkor visszatérünk ide. Hogyan tudom értelmezni és hogyan tudom igazolni azt, amiről eddig beszéltünk:

Leszáll a menny.

János: Le, hisz én vagyok lent.

Mi vagyunk a falak, de ti az alap.

János: Lent. Az ember az alap, az angyal a felépítmény. Mi szükséges ahhoz, hogy ez megvalósuljon? Nyilván az a kapcsolat az angyallal, az a látásmód, az a hit, az a gondolkodás és ismeret, amely már az angyal tanítására alapszik.

Ha nem vagytok a hegyen.

János: A hegy mindig valamilyen úton-módon Istent fogalmazza meg. Most éppen beleolvasva megint az Erika könyvébe, azt mondja a misztikus, hogy az Istent, ha hegynek képzeljük el, akkor minden vallás a hegycsúcsra, -ami az Istent jelképezi,- egyfajta utat jelez felfelé és ott fognak találkozni. A hegy többnyire ebben vonatkozásban jelenik meg majd minden tanításban. Ha nem vagyunk azon a hegyen, amelynek a csúcsán az Isten áll:

Lábunk a semmibe lép.

János: Hiába lennének falak, ha nincsen alap,

addig az új hon még lebeg.

János: Az új világ még nincs, még várat magára.

Kata: Ahol az új ember otthonra találna.

János: Köszönöm szépen. Rendben van ez így?

Igen.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Kata: Valójában a negyedik síkról beszél.

János: Rendben van. Detti a második kérdésed ismételd meg újra.

Detti: Emlékszem, hogy beszéltünk arról, hogy amikor én egyesülni fogok az angyalommal és megszületik az új ember, akkor új szád lesz. Akkor ezek szerint új test is lesz és nem erre az anyagtesti testre gondolok, de új test is fog születni ebből.

János: Nem könnyű. Van ehhez valami hozzáfűzni valótok?

Detti: De így van?

János: Nem tudom.

Kata: Én azt gondolom, hogy minden egyes földi lét elhagyása után valamilyen mértékig a saját szellemiségünk az angyal szellemiségével, a valóságban egységet alkot. Más lesz az-az egységállapot, amit valamikor az ember eléri, az angyalsík állapotát. Ez két különböző állomás, amely között ki tudja hány földi fejlődési szakasz szükséges. Én most így látom.

János: Én onnan közelítem meg a kérdést, hogy egy esetben azt tanítja az angyal, hogy: *Minden test*. Azt, hogy ez alatt mit ért, azt egyelőre nem tudjuk. Az Örömnepnek ez lesz a kérdése valószínűleg: Anyag-e a test? Nem. A test nem anyag. Nem akarom megmondani, hogy mit mond róla az angyal, mert ez majd egy kibontás tárgyát képezi. Dehogyan az anyagiságtól eltudjunk távolodni a test és az anyag vonatkozásában az angyal tanításában, akkor mit ért az alatt, hogy *akkor nekünk is lesz szánk*, fogalmam sincsen. Főleg abban a vonatkozásban, amikor minden információ arról szól, hogy a szellemvilágban nincs szükség beszédre, mert telepaticusan kommunikálnak, vagyis a szellem a szellemmel. Hogy ezt hogyan érti az angyal, hogy lesz, ha majd eggyé leszünk, azt nem bontja ki. Nagy valószínűséggel azért, hogy úgy ahogyan az embernek most van szája, úgy nem.

Detti: Nem úgy, hogy ezzel eszünk.

János: Nem tudjuk megfogalmazni, hogy milyen állapotról beszél, milyen állapotra gondol. Értelemszerűen az ember, amikor azt mondják, hogy lesz szám, arra gondol, hogy úgy, ahogyan most van. De mivel semmi sem úgy van

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

ott és nem úgy fogalmazza meg, ahogyan az emberi értékrend, fogalomalkotás ezt meghatározza.

Deti: Így van. Azt tanítja, hogy: *Minden fordítsátok fel! Mindig! Önmagatokban!* (14.b.G.77.o.) Tehát a száj nem evésre, nem beszédre lesz.

János: Ha van.

Deti: Ha kell akkor lesz, ha nem, akkor nem lesz.

János: Moody azt mondja, hogy amikor átment az illető a másvilágra, akkor egy fényvel, egy felhővel, egy füstgomolyaggal, azonosította magát. Akkor a füst gomolyognak szája, keze, lába van. Ő megélheti magát annak, hiszen azt mondja, hogy: Én vagyok. Ha ragaszkodik ahhoz a formájához, amit itt a földön hordott, akkor azt is megkaphatja minden további nélkül. De nem jelenti azt, hogy azzal a kezével bármi anyagit meg tud fogni. Tehát máris minden változik, ezért az, hogy ott hogyan van neki szája, erre most még nem tudok válaszolni. Nem is ez a legfontosabb. Talán arra helyezném a hangsúlyt, hogy az eggyé válásnak a szorosságát, a minőségét, hangsúlyozza. Mennyire válik eggyé az egyik fél, a másik féllal.

Kata: Nyilván a valóság vonatkozásában használja ezt a szimbólumot, hiszen amikor dalolunk annak a földön itt verbális megjelenése is van. Viszont odaát is mondja, hogy dalolunk. Számomra a valóság tartalmára utal, hogy egyek vagyunk és értjük egymást.

Ildikó: Úgy gondolom, hogy a szellemiségben nem az történik, mint ami a testiségben.

János: Köszönöm szépen van-e valakinek ehhez még hozzáfűzni valója, véleménye, gondolata, kérdése?

Annamari: Nagyon az alapokhoz nyúlnék vissza és a legnagyobb tájékozatlanságomat fogom elárulni ezzel, hogy azt nem értem, hogy adva van a teremtő sík, ahol a síkok egységben vannak, ahogyan a múlt órán ezt megbeszéltük és akkor az Isten miért teremtett egy olyan szellemi lényt, akinek az a célja, hogy küzdelmek sorozata által visszakerüljön az Istenbe. Nem értem.

Kata: Hangból is ismert már, hogy önmagában minden értelmetlen és ez ugyanígy van az Isten vonatkozásában is.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Annamari: Akkor inkább megteremt valakit?

Detti: Így tudja megtapasztalni önmagát és azt is tanítja, hogy minden játék.

A. Kati: Neki játék, igen.

Annamari: Sajnos nem értem, hogy *aki maga a jóság*, az miért csinál ilyet?

Kata: A hasonlat, amit mondok, Makó Jeruzsálemhez, de az ember miért vágyik testi kapcsolatra és miért "csinál" úgymond gyereket.

A. Kati: Ne hasonlítsd az embert az Istenhez.

János: Nagyon jó a hasonlat.

A. Kati: Szerintem nem jó, mert az Isten nem ember.

Annamari: Így van.

János: De az ember isteni.

Detti: Igen.

Kata: Te nem örömed leled benne?

Detti: Az Isten is örömét leli benne.

János: Nagyon jó a hasonlat.

Annamari: Ezzel rosszat teszek a gyerekekkel, hogy megszületik?

Kata: Neked szenvedés. Azt mondtad, szenvedés és küzdelem a létezés.

Márti: A létezés az mindig több, mint a nem létezés. Ebből ki lehet szerintem indulni.

János: Az Isten szólt belőled.

Annamari: Hátha így megértem, mert eddig nem értem.

János: Erről az oldalról még nem gondoltad át.

Ildikó: Javaslom, tűzzük ki azt, hogy ki csinálta volna másképp vagy jobban. Ha kritizáljuk, akkor indokolt a feltevés. Szerintem tökéletes az, ami történik, még akkor is, ha valaki nem érti, hogy micsoda nagy dolog ez a teremtésben.

Márti: Azt akartam még mondani, hogy az Isten maga a kiáradás.

A. Kati: Ez nem segít.

Márti: A létezés, az egy kiindulópont.

János: Jó, köszönjük.

A. Kati: Nekem az jutott eszembe, mert nekem ez volt az, ami ezen a problémán enyhített, hogy valahol egy Hang levélben volt, hogy a polaritást mi rosszul látjuk. Tehát a jó és a rossz szétválását. Valójában nem így van. Megpróbáltam ebben hinni, hogy rosszul látjuk itt és majd egyszer látjuk, hogy nem olyan borzasztó.

Márti: Igazából az a kérdésed, hogy miért van élet?

Deti: Nem, hanem hogy miért kell ilyen hosszú szenvedések árán visszatérni az Istenig az egyesülések folyamatában.

Annamari: Mi is szellemi lények vagyunk, mint a teremtő síkok és miért olyannak vagyunk teremtve?

Márti: Te mondtad a múltkor, hogy lüktetés.

A. Kati: De hát az még nem szükségszerű.

Annamari: De mi az oka, miért? Lehet, hogy nem tudjuk megfejteni?

János: Dehogynem. A kérdésed arról szól, hogy vajon mire teremtette az Isten az embert? Erre kellene válaszolni. Tehát a teremtő síkok mire teremtették az embert?

Annamari: Van-e értelme ennek az egésznek?

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Az, hogy van-e értelme, ez nem jó kérdés, mert az értelem teljessége teszi ezt a teremtésben. Nem feltételezhető az-az Istenről, hogy értelmetlen dolgot csinál.

Annamari: Persze, csak nekünk meg kell érteni.

János: Csak az a kérdés, mi az értelme ennek a dolognak.

Annamari: Így van, hogy megtudjuk érteni.

János: Mire teremtődött az ember, ez a kérdés. Ezzel a megközelítéssel azt fogalmazod meg, hogy szenvedésre teremtődött az ember, merthogy szenved. Hozzá kell tennem, hogy a buddhizmus alapkérdése erre épül, hogy az élet szenvedés, ezért szabaduljunk meg tőle, az örömet is hagyjuk, középen a nihilben éljük meg a nirvánát. De most nem a buddhizmusban vagyunk és tegyük fel a kérdést, mire teremtődött az ember.

Annamari: Mennyivel szebben hangzik ez így.

Ivett: Minthogy, miért kell nekem minden nap szenvednem.

Kata: A Hangban hányszor elhangzik, hogy az Isten boldogságra teremtette az embert. Nyilván az angyalitanítás ezen túllép, többet kínál, és azt tanítja, hogy végtelen örömben teremtettél és az öröm továbbadása a feladatod.

Detti: Miért nem lehet az, hogy megteremtette az univerzumot, az egész mindenséget.

Ivett: Mindennek van következménye és az Isten a végtelen lehetőség forrása. Nem azért, mert Ő akarta, hanem mert az ember akarta. Az Isten nem végrehajtó.

Annamari. Mondjad még egyszer légy szívés.

Ivett: Abban tudok gondolkodni, hogy az Isten nem kegyetlen.

Annamari: Ezt mondom én is.

Ivett: Napi szinten ezen vitatkozunk otthon, hogy mikor lesz ennek vége. Végül is, ha értelmes magyarázatot akarok magamnak adni, akkor csak abban tudok gondolkodni, hogy nem az Isten akarja így, hanem az ember. Idejött valamit megtapasztalni, mert erre van szüksége.

Annamari: Mármint az emberi szellemi lénynek.

Ivett: Igen.

Annamari: Az ő döntése.

Ivett: Eben Alexander könyvében van egy rész, ami arról szól, hogy a Földön alapjában véve gonoszság van és a Földön élő embereknek ez határozza meg a lelkületét. Az a gonoszság, ami itt van, szinte teljes mértékben eltűnik, mintha nem is létezne abban a vonatkozásban, hogy jó és rossz. Szenvedés vagy nem szenvedés, ebből az aspektusból pedig én soha nem fogom megérteni. Csak akkor tudom megérteni, ha az örökkévalóság szemüvegén keresztül nézem, hogy én lélekként valakit itt szolgálok. Szolgálom a környezetemet, segítek ennek vagy annak és az, amit eddig szenvedésnek láttam, most értéke van, mert áldozat. Az már nem szenvedés. De ha abban a dologban látom, hogy szenvedés, ebből nincs kiút.

János: Köszönöm szépen, amit elmondtatok, már ebből közelebb kerültünk a válaszhoz, amit meg tudunk fogalmazni. Ami a te kérdésed, arra az angyal nagyon határozottan felháborodik, a miéltre. A 14. beszélgetés Gittával (75.o.) ahol az álom és az ébredésről van szó. Nem az éjszakai álomról és ébredésről van szó, hanem a szellemi álomról, amit megélsz a nappalaidban, mert azt álomnak mondja. Képben vagyunk?

Igen.

János: Az, hogy mi most itt vagyunk és beszélgetünk, ez az ő oldalukról egy álom. Ezt a mi tudatunk hozza létre. Így rendben van? Tehát ilyen álomról beszél. Azt kérdezi Gitta a homlokára mutatva, hogy:

G. Miért álmodom itt még?

János: Tehát a tudatom miért álmodja még mindig azt, amit álmodik. Azt mondja az angyal:

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

- Gondolj az álmoképre! Szükség van-e arra?

János: Vagyis amit te álmodsz, szükség van-e erre? Ugyanezt kérdezted, hogy mi szükség van a szenvedésre? Azt válaszolja a Gitta, hogy:

G. Nem... Vagy mint próbatétel?... Nem tudom biztosan.

Azt mondja az angyal erre:

- A földi álmról beszélek, amikor aludni térsz.

János: Tehát visszavesz ebből egyet, hogy az egyszerűbb területre menjen.

G. Nem szükséges, mert nem álmodom mindig.

Nagyon szigorúan:

- Véled, hogy van szükségtelen?

János: Nem az utcasarki hentessel beszélgetsz, hanem egy olyan valakivel, aki már a 14. beszélgetést fogalmazza meg neki. Az angyal tanítja őket. Valahol már szellemileg, lelkileg, értelmileg, gondolatvilágukban valamit át kellene alakulniuk az Isten vonatkozásában, a hit vonatkozásában, a látásmód vonatkozásában. Nem az a kérdés, hogy bármivel kapcsolatban, hanem azzal kapcsolatban, hogy miért álmodom itt? Miért vagyok úgy teremtve, hogy én ezt az álmot álmodjam. Ezt a szót, hogy miért, mert ez azt kérdezi meg, hogy az Istent nem látja hitelesnek. Nem fogadja el *tőle* a VAN-t.

EZÉRT A SZÓT " MIÉRT" TÖRÖLD KI!

- "Miért" kérdésre sosem fogok válaszolni.

Ne mondd ki soha többé: "miért"!

De tedd meg mindig a feladatodat "miért" nélkül!

Most hajtsd meg a fejedet,
hogy igazi alázat van-e benned?

János: Az Istennel való kapcsolat alázata az elfogadás alázata, az önmagam, az Isten, a VAN-nak az alázata.

Timi: Amikor először felmerült ez a kérdés úgy éreztem magam, mint akit leütöttek. Most, hogy beszéltünk róla és a vége, ahová eljutottunk, ez nagyon felemelő. Bennem az fogalmazódott meg, hogy amikor az evangélium arról

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

tanít, hogy: *aki az eke szarvára teszi a kezét*, mert nem mindegy. A lényeg, hogy merre megyek. Az isteni szemléletmód. Valamikor még nekem is voltak időszakaim, amikor úgy láttam és azt gondoltam, hogy az élet egy szenvedés. Mindenki undorító és borzalmas. Ahogyan évek óta tanuljuk az angyal tanítását azóta már hál Istennek nem így látom és nem élem azt meg, hogy itt valami borzalmas dolog lenne, akkor sem, ha vannak emberek, akik ártanak nekem és vannak fájdalmas, nehéz események. Már nem élem azt meg, hogy ez borzalmas. Inkább egy csodálatos lehetőséget látok benne, az Isten részéről pedig semmiféle borzalomnak nem élem meg. Számomra nem ez. Ha valaki és vannak emberek, most például azon imádkoztam, hogy milyen hálás vagyok, hogy vannak emberek a környezetemben, akik nagyon sokat ártottak nekem. Most kapok lehetőséget arra, hogy ezt most átfordítsam és ezeknek az embereknek most tudok adni szeretetet. Képes vagyok az Isten szeretetét adni nekik és ez milyen csodálatos, mert mindaz a fájdalom, ami bennem volt, bennem keletkezett általuk, azt most én úgy tudom magamban megemelni, hogy igyekszem a legjobbat adni nekik. Természetesen, amit az Isten tud rajtam keresztül adni.

János: Köszönöm szépen.

A. Kati: Nem azért, hogy vitatkozzak veled, tényleg csodálatos, hogy te így érzed. Szerintem Annamari úgy kérdezte, általánosságban. Tagadhatatlan, hogy vannak emberek, akik nagyon mélyen vannak, akik nagyon szenvednek, mint akikről beszélsz, hogy ártottak neked. Ez benne van a világban. Amit te mondasz csodálatos, hogy az emelkedésben odáig jutottál, hogy nem érzel szenvedést miattuk. Én elhiszem, hogy van ilyen és így érzed, de vannak nagyon mélyre került emberek.

Kata: Amiről a Timi beszélt azt az angyal úgy tanítja, hogy: **AZ ÚT ELEJE A SZENVEDÉS VÉGE.** (21.b.L.133.o.)

Detti: Én azt gondolom, aki az Istennel elkezd komolyabban foglalkozni, mint ahogy mi is, az egyszer felteszi magának ugyanezt a kérdést, amit az Annamari feltett. Azt gondolom ennek helye van, ez nem jó, nem rossz, hanem helye van ezen az úton.

Marika: Ha felteszi a kérdést, akkor mennyivel van beljebb? Azt mondják neki, ne kérdezz hülyeségeket.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Annamari: Én nem szenvedést mondtam, hanem eleve küzdelmet és nem arra gondoltam, hogy itt minden életünkben szenvedünk, mert azt tartom én is, amit te is mondtál, hogy azért hisszük azt, hogy a világ gonosz körülöttünk, mert a médiában mindenütt ezt halljuk, ezt szajkózzák. Sokkal több jó ember van körülöttünk, mint amennyit észreveszünk. Szerintem, ha nem arról szólna minden hír, akkor könnyebben meglátnánk a jót is körülöttünk. Azért mondtam küzdelmet, mert mindig újra lejövünk. Az életünk során az angyalokkal egyesülni akarunk. Tehát én nem arra gondoltam, hogy minden egyes életünkben szenvedni kell.

Deti: Miért indultunk el egyáltalán?

Annamari: A célunk az, hogy az angyallal egyesüljünk.

Timi: Ahogyan beszélsz, bocs, nekem mindig az jön, hogy nem gonoszok az emberek. Tehát ők kedvesek is lehetnek velünk, csak nem látjuk meg és én közben jól is érezhetném magamat miattuk. Amit mi tanulunk, pont ennek a fordítottja. Nem attól jó a világ, hogy nem gonosz, vagyis, hogy valójában a média a gonosz. Tehát valahol mégis ott kell lenni a gépezetben annak a gonosznak. De nem erről van szó, ha nem, hogy te képes vagy-e bekapcsolódni abba az istenibe, hogy teremtsd a jót, a rosszból is. Akármilyen a világ körülöttünk, a mi céljaink vonatkozásában teljesen mindegy, épp azért vagyunk itt és azért tanuljuk, tesszük magunkévá ezeket az angyali tanításokat, hogy áttudjuk változtatni ezt magunkban.

Kata: Mindenki felelős a saját világáért. Elsősorban nem a másik világáért vagy a nagyvilágért, hanem a saját világomért vagyok felelős.

A. Kati: Nem ezt kérdezted ugye?

Annamari: Igen. Visszatérve, hogy a miértet ne mondjunk, akkor a kérdésem, hogy itt tulajdonképpen az Isten megismerése véges, van korlátja? Ez a korlát, hogy nem lehet miértet mondani?

János: Én azt mondtam el, hogy az angyal hogyan reagált.

Annamari: Nem fogadjuk el ahogy az angyal reagált?

János: Elmondtam, hogy az angyal arra a kérdésre, hogy a teremtésben miért így teremtett, arra nem válaszol, mert abban hinni kell, hogy az Isten jót csinált.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Ez az alap. Az már a következő kérdés, hogy akkor ez miért van - az miért van, akkor hogyan van. De az alapra rákérdezni a miérttel, az már hit kérdése. A hitetlen rákérdezhet.

Annamari: Akkor itt a korlátunk.

János: Ez nem korlát. Ez a tanulság. Ezzel azt kérdezted, hogy miért vagyok? Azzal, hogy megkérdőjelezi, hogy miért vagyok, azzal mit tett?

Kata: Az Istent minősíti.

János: Azt kérdezi meg, hogy miért van az Isten.

Annamari: Miért, hogy függ össze a kettő?

János: Mi a különbség a két kérdés között, te honnan vagy, miből vagy? Kiből vagy honnan vagy? Azt kérdezed, minek van? Te nem Belőle vagy?

Annamari: De igen, de én nem ilyet kérdezek.

János: De azt kérdezed.

Kata: Végsősoron.

János: Amikor azt kérdezed minek van az ember, akkor azt is kérdezed, hogy minek van az Isten, mert a kettő között a kérdés minőségét tekintve, nincs különbség. Az Isten nincs ember nélkül és az ember nincs Isten nélkül. Az Isten nincs kiáradás nélkül, nincs teremtés nélkül. A Teremtő nem tudja megtenni azt, hogy nem teremt, mert Teremtő. Ez a nagybetűs VAN. Azt kérdezed, miért VAN az, ami VAN.

Annamari: Nem érzem, hogy ezt kérdeztem volna.

János: Ez csak az elme játéka, nem a hit valósága. Ha te ismernéd az Istent úgy, hogy meg is élnéd közvetlenül, visszaemlékeztetek az istenélményedre, akkor ilyen kérdés nem vetődne fel benned.

Deti: Én értem, hogy az Annamari mit akar.

A. Kati: Én meg azt értem, amit a János akar.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Ivett: Nekem az, amit az Annamari kérdezett, csak az egyik vonala a dolognak. A másik igazából inkább az, amit sokszor beszéltünk, hogy ez így van. Az ember elmegy és vissza kell magát küzdenie. Az elmegy és visszajön című dolog. Miért van ez így? Felvetődik bennem a kérdés, hogy, hogy lehettem olyan hülye, hogy visszajöttem. Én inkább ezt éreztem az Annamari kérdésében.

Annamari: Így van.

János: Ha tovább akarunk menni és valahogy ki akarjuk ezt bogozni, akkor a kérdések úgy hangzanak, hogy mire teremtődött az ember? De előtte megkérdezném, hogy tessék mondani, mi a szenvedés?

Ivett: Istenhiány.

János: Tökéletes, mert az Isten jelenléte, az Isten megélésének az eredménye...

Ivett: A teljesség.

János: A teljesség élménye. Mondhatjuk boldogságnak, örömnek, mosolynak, dalnak, végtelen sok megfogalmazása van. Tehát a szenvedés; jól figyeljete! Az Isten nélkülség állapota. Az Isten nélkülség állapotára teremtette-e az Isten az embert?

Nem.

János: Hogyan fogalmazta meg ezt az angyal, mit csinált Ádám?

A fényes után kapott a FÉNY helyett. (23.b.G.143.o.)

János: A fényest választotta, a FÉNY helyett. Fordítsuk ezt le.

Kata: Isten helyett az anyagot választotta.

János: Önmagát választotta az Isten helyett. Az angyaloknak a szellemi állapota, az Istenhez való viszonyulásuk milyen?

Feltétel nélküli ráhagyatkozás.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Feltétel nélküli ráhagyatkozás az angyal létalapja. Mi a helyzet az embernél?

Annamari: Feltételes ráhagyatkozás.

János: Egyáltalán semmilyen formában nem hagyatkozik rá. Miért? Azért, mert önmagát választotta istennek. Ezt hívják önzésnek. Arra teremtődött az ember, hogy az önzést válassza?

Nem.

János: Azt tanítja az angyal, hogy Ádám, és ezzel azt mondja, hogy az ember önmagát választotta a ráhagyatkozás teljessége helyett. Dönthetett.

Deti: Eldöntötte.

János: Minden okozatnak, márpedig a szenvedés egy okozat, van oka. Ennek a dolognak nem az Isten az oka, hanem az ember.

Annamari: Elmondom, hogy pont így gondolom, csak miután évekkel ezelőtt elvetettük, hogy bukott angyalnak hívtuk ezt a döntést, mert tulajdonképpen ez a döntés, hogy bukott angyal az ember. Szerintem akkor nem bukott angyalnak hívjuk, hanem úgy döntött, hogy ezt akarja csinálni.

János: Bonyolultabb ennél egy kicsit most már. Azzal van bonyolítva, hogy az angyal az én fönti szellemi felem. Tehát én az ő fele vagyok, az ő képére vagyok teremtve. Tehát az, aki az ő képére lett teremtve és itt az angyal és az Isten között a teremtésben most már ennek alapján nem tudunk különbséget tenni, hanem ott egy egységgel találkozunk. Amikor azt mondjuk, hogy teremtés, akkor a teremtő sík teremt. A teremtő síkban az angyal képének a másik fele úgy döntött, hogy az önzést válassza.

Annamari: Így logikus a számomra és nem úgy, hogy az Isten teremtett olyan szellemi lényt, akinek ez a sorsa.

János: Így van. Nem vagyunk bukott angyalok, hanem az angyal másik fele, amely az anyagi természetet vette magára. Miért vette az anyagi természetet magára, miért így teremtett az Isten? Őt szánta hídnak. Ami szétvált a teremtésben a teremtett és a teremtő világra, hogy az ember legyen az, aki

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

egyesíti ezt és visszaviszi az Istenbe. Visszatérve a szenvedés területére csak egy rövid ideig, a szenvedés szükségszerű-e?

Detti: Itt a Földön?

János: Igen.

Detti: Persze.

János: Miért? Az első kérdés, hogy milyen szenvedés? Szellemi vagy testi szenvedésről beszélünk.

Ivett: Mindkettő.

János: Mert a testi szenvedés az szükségszerű.

Ivett: A test idővel elhasználódik.

Detti: Szerintem a testi szenvedés nem kell.

János: A testi szenvedés szükségszerű. Miért? Mert időben van. Az idő azt jelenti, hogy minden romlik, kopik, elhasználódik, elmúlik.

Marika: Itt fáj, ott fáj.

János: Pontosan. Ha a játékautó érezni tudna, akkor, amikor a gyerek szétszedi, akkor neki is fájna, de nem tud érezni, csak az ember tud érezni. Az szükségszerű. A szellemi szenvedésről van szó, mert a szellemi szenvedés túlmutat a hústesti létezésen. Az szükségszerű-e itt a Földön?

Marika: Látás kérdése, hogy, hogyan fogja fel az ember.

János: Az a kérdés, hogy szükségszerű-e?

Ivett: Igen.

János: De miért szükségszerű, miért nem kikerülhetetlen?

Ivett: A rosszból születik a jó.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Annamari: Azt mondtuk, hogy a szenvedés az-az Isten nélküliség.

János: Ha azt mondjátok, hogy szükségszerű, azzal azt is mondjátok, hogy szenvedésre teremtett az ember. A szükségszerűség ezt jelenti.

Annamari: Én abból indulok ki, hogy a szenvedés az Isten nélküliség. Viszont, ha itt az életünkben ott van, akkor nem kell a szenvedés.

Ivett: Azért gondolom, hogy szükségszerű, mert ha az ember önmagát választotta, akkor azt megteremtette.

János: Az már következmény. A szükségszerűség az-az ok, arra teremtődött.

A. Kati: Szerintem személy szerint kikerülhető, de az emberiség szintjén szükségszerű.

János: Én azt állítom, hogy a szenvedés lehetőség.

Timi: Azon gondolkodom, hogy bekerülünk az anyagba és az óhatatlanul eltakarja a szellemet. Tehát ahhoz, hogy az ember vissza tudjon találni és ezt a híd szerepét be tudja tölteni, ez csak akkor lehet, ha már tud kapcsolódni. Az Isten nélküliség, a szenvedés, tehát amíg nem látja, nem tud folyamatosan kapcsolódni az Istenhez és mindig vannak olyan helyzetek, amikor fellép az Isten nélküliség. Ezt végig kell járni. Nyilván lehetőség, de az embernek végig kell menni azon, hogy képes legyen kapcsolódni.

János: Szabó Magdának van egy nagyon picike kis füzetje, amiben azt írta le, hogy a legkorábbi gyerekkorára is visszaemlékszik. Mindig abban gondolkodott, hogy van Isten. Így született és ebből a látásmódból soha semmi meg nem ingatta. Nem az a kérdés, hogy templomban volt vagy nem volt templomban, hanem egy olyan benső meggyőződéssel élte az életét, amelyben minden dolog másképp lett megélve. Ha valaki azt állítja, hogy a szenvedés az ember számára szükségszerű, az azt jelenti, hogy arra teremtődött, hogy ki nem kerülhető. De ez cáfolja azt a lehetőséget, hogy dönts. Már a Hangban is találkoztunk és el is voltam tőle ájulva és megragadott ez a gondolkodásmód, hogy ugyanattól a dologtól. Csak rajtam múlik. Nem arról van szó, hogy a gyerek mit csinál, hanem amikor tudatos tudattal rendelkezem. Amikor már felelek magamért, a cselekedeteimért, a gondolatomért, mindenért, megtehetem, hogy attól, amitől szenvedek, ne szenvedjek. Megtehetem.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Ivett: Ezzel nekem az a bajom és azt nem értem, hogy amikor a lélek meghozta azt a döntést, hogy önmaga felé fordul, akkor kikerülhetetlenné vált számára, mint következmény, a szenvedés. Bár nem arra teremtődött, mert az Isten nem arra teremtette. Akkor van olyan lélek, aki az anyag felé fordult és mégis megússza a szenvedést?

Detti: Nincs.

János: Hadd kérdezzem meg tőletek, hogy szellemileg Hitler szenvedett-e bármitől vagy Sztálin?

Ildikó: Nem.

Ivett: Ezt nem tudhatjuk, nem látunk bele.

Detti: Lehet, hogy szenvedett, minden további nélkül.

János: Akkor másképp teszem fel a kérdést. Hitler szenvedett-e a saját gonoszságától?

Ivett: Nem, biztosan nem.

Kata: Annak a mámorában élt.

Detti: Nem is volt tisztában vele.

János: Amit mondasz, hogy a szenvedés az nem úgy jön, hogy azért, mert így.

Ivett: A következményeiben van, mert miután erről a földről elment, biztos nem érezte jól magát.

János: Az egy más kérdés.

Ivett: A forrásból kiindulva van a döntésnek egyfajta következménye, amit nem lehet kikerülni, hogy most ebben az anyagvilági életemben, hogy odaát....

János: Akkor az a kérdésem, hogy az önzésnek szükségszerű következménye-e a szenvedés?

A. Kati: Igen.

Ivett: Az Isten hiány miatt.

János: Bill Gates, és egyéb mások mitől szenvednek szerinted szellemileg?

Detti: Még több pénz kellene.

János: Jól figyelj! Mitől szenvednek? Nem az, hogy mi a problémájuk, vagy mire törekednek. A szenvedés az egy más tartalom.

A. Kati: Én ezt így nem tudom.

Kata: Közben megtaláltam, hogy az angyal mit tanít erről: *Fogadd a szenvedést, mint égi küldöttet, de engedd útjára, ha távozni akar! (7.b.G.39.o.)*

Ivett: Odáig el kell jutni.

Detti: Szerintem ne szenvedjünk ezzel, hanem lépünk tovább.

Kata: Égi küldöttnek nevezi.

A. Kati: Szerintem az a jó válasz erre, amit mondtál, hogy csak a hit segít ebben. Van az Istennek egy olyan oldala, amit mi nehezen tudunk megérteni.

János: Valakinek meghal a gyermeke vagy meghal a szeretett férje és ettől borzalmasan szenved egy életen keresztül. Jó példa?

Kata: Igen.

A. Kati: Ritkaság.

János: Azért mondom, hogy egy olyan ember és számtalan olyan ember van, aki egy életen keresztül szenved azért, mert elvesztette azt, akit nagyon szeretett. El lehet képzelni?

A. Kati: Nem.

Kata: Van ilyen.

Detti: Rengeteg ilyen ember van.

János: Az, hogy te nem tudod elképzelni, az egy más kérdés.

A. Kati: Igen, igazad van.

János: Akkor sokkal egyszerűbb, ha nem a férjét, hanem a gyerekét elvesztette és egy életen át szenved a hiányától.

A. Kati: Így már igen.

János: Sőt, ha valamilyen formában érintett abban, hogy a gyereke meghalt, lelkiismeret furdalása van, hogy ő az oka, akkor az élete végéig szenved és nem bocsájt meg magának. Tehát, hogy nevet adjunk a szenvedésnek. Lehet-e ezt másképp nézni?

Lehet.

János: Mi a feltétele?

A. Kati: A hit.

János: Egyrészt. Aztán van más megoldás is. Nem a hit vonatkozásában fogalmazom meg, egy természetes gondolkodás. Például az afrikai bennszülöttek a természeti törvények alapján magától értetődőnek tartják azt, hogy aki megszületett, az meghal. Nem az a kérdés, hogy mikor. Ők nem szenvednek és még nem járunk a hit területén. Van egy természetes, értelmes logikája, amikor az ember az élet folyamatát látja. Két feltétele van ennek. Az egyik, hogy az a gyerek az enyém, én szültem, én vagyok az Istene, én vagyok a teremtője, a mindene. A másik, hogy elvesztettem, miközben még hibás is vagyok és megbocsájtani sem tudom magamnak.

A. Kati: Ettől nagyon lehet szenvedni.

János: De teheti azt, hogy nem szenved tőle, mert megérti, hogy aki megszületett az bármikor, bármilyen módon eltávozhat. Ez természete a földi létnek. Az, hogy ezt nem hajlandó tudomásul venni, az-az önzésnek, a lezártágnak, meg a fanatikus látásmódnak, a szűklátókörűségnek a csimborasszója. Lehet másképp is látni és nem szenvedni attól, hogy kirúgták a munkahelyéről. Lehet neki örülni is?

A. Kati: Igen.

János: Keresse meg azokat a szempontokat, amelyek által örülni lehet neki. Beállítottság, természet kérdése. Milyen természettel jelentem meg itt a Földön. Azt pedig, hogy milyen természettől jelentem meg a Földön, az már okozat, mert annak valami oka volt, hogy a szellemedet így alakítottad. De nem szükségszerű. Rajtam múlik. Nem ezt mondja az angyal, nem ezt mondja Jézus, hogy minden rajtad múlik? Neked, mint embernek, minden lehetséges. Kowalsky is mondja, a Vega énekli, hogy: Lehetetlen, hogy bármi lehetetlen.

Kata: Ha mindenben a fejlődés lehetőségét látom meg, akkor jó az irány.

János: A létezés is ide tartozik. Ahogy a Márti mondta, valami fantasztikus csodálatosan, hogy fel nem tudjuk fogni annak a súlyát, hogy a létezés felfoghatatlanul több, mint a nem-létezés. Nem is párja a létezés a nem-létezésnek, mert a nem-létezésnek nincs értelme, mert minden létezik.

Annamari: Az olyan, mint a semmi.

János: Egészen pontosan. Létezőnk és vagyunk. Higgyük el és ezt már a Feri bácsi is mondta, hogy valamire vagyunk. Azt mondta, hogy becsüljük magunkat valamire. Nőjünk fel magunkhoz.

Timi: Mennyivel jobb, mintha nem lennénk.

János: Ez már kellő alapot teremt ahhoz, hogy az angyal azt mondhassa ránk, hogy: *Oly nagy az ember, hogy még én sem látom*. Ilyen perspektíva áll minden ember előtt. De ez is rajtad múlik, meg az is, hogy szenvedsz, de az is, hogy megoldod, és nem szenvedsz. Az értelmed erre megadja a lehetőséget. A szíved is megadja erre a lehetőséget. Az a különbség, hogy a szívedre vagy az érzelmeidre hallgatsz, melyik uralkodik. Azt mondja a Feri bácsi, nem mindegy, hogy melyik ül a bakon.

Ildikó: Egy kicsit messze kerültünk a ráhagyatkozás fogalmától.

János: Igen, mert az már olyan mennyei állapotot fogalmaz meg itt a földön, amely már képtelen feltételezni a szenvedést, vagy a küzdelemnek a fogalmát.

Ildikó: Én ezt ilyen maliciózusnak gondoltam.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Értem.

Ildikó: Mi, akik *ŐT* tanuljuk, a legnagyobb jóságnak tekintjük, a leges-leg nagyobb jónak. Azon elgondolkodni, hogy mi értelme van az életnek, számomra furcsán veszi ki a dolgát. Nekünk tudni kell szerintem, hogy mi az értelme az életünknek.

János: Fordítsuk le ezt a mondatot, hogy mi értelme az életnek.

Marika: Az, hogy élünk.

János: Nem, nem. Mi értelme az Istennek, mert nem mi az élet, hanem ki az élet? Mi már ezekben a fogalmakban gondolkodunk. Már is faramuci lesz a kérdés, ha lefordítjuk és behelyettesítjük. Akkor már okafogyottá vált.

Detti: Azt mondtuk, hogy mindennek van oka. Az ember dönthetett és önmagát választotta. Van olyan, aki nem önmagát választotta?

Ildikó: Biztos.

János: Melyik az-az ember, amelyik nem önzésben él? Az ember itt a Földön mikor nem önzésben él?

A. Kati: Aki ráhagyatkozásban él.

János: Nem szükséges az Isten hozzá.

A. Kati: Mikor egységben él mindenkivel.

Annamari: Itt a Földön mindig öntözésben él. Nem?

Detti: A bantu törzsben az a valaki, az nem hiszem, hogy önzésben él.

János: Látjátok milyen érdekes, hogy aránylag egy ilyen egyszerű kérdés mennyire megakaszt bennünket. Mondom a választ. Aki a másikért él.

Kata: Nem magát helyezi a központba.

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

János: Ha egy törzsben nem egymásért élnek, akkor az a törzs pillanatokon belül elpusztul. Mindig kell, hogy legyen olyan ember itt a Földön és még nincsen szó az Istenről, nincsen szó a hitről, hogy a másik emberekért él.

Kata: Inkább közösséget mondanék, hogy a közösségért él.

János: Ez a közösség lehet család vagy tágabb közösség. Tehát a lényeg, hogy nem önmagáért él.

Kata: A lényeg, hogy önszántából és nem kényszerből.

János: Magától értetődő. Ha nem lenne, ki se tudna nőni belőle a hit, mert ez a szívnek az a rejtett tartalma, amely még nem jelent meg a hitben, de már készülődben van.

Marika: Aki mellől kihalt a családja?

János: Nem tudom.

A. Kati: Az keres egy másik közösséget.

Ivett: Az figyel a kutyájára.

János: Nem a család az alapvető tartalom, nem egy körülményt fogalmaztam meg, hanem egy lelkületet, szellemisséget.

Timi: A szellemisségben teljes mértékben egyetérttek, de az merült fel bennem, hogy a testnek van egy bizonyos önzősége, ami nyilván egy más minőség, de valahol az is jelen van. Enni kell, inni kell.

Deti: De az nem önzőség szerintem.

Timi: Addig, amíg van elég enivaló addig nem, de felmerülhet, hogy nincs.

János: Vajon az-az ember, Feri bácsinál volt ez egy példa és iszonyatosan sokat vitatkoztunk rajta, ez is egy feltételezett szituáció. Van egy gyereked és egyetlen egy szelet kenyered van. A gyerek sír, hogy éhes, de te is éhes vagy. Mit csinálsz?

ÖRÖMHÍR GYERMEKEI

Detti: Ez ugyanaz, mint a vízben fulladozó. Nem a gyereket mented, hanem a felnőttest.

János: Nem kell most erre válaszolni, a szituáció kedvéért mondtam. Van olyan ember, aki önmagát válassza és van olyan, aki minden további nélkül a gyereket válassza. Azért mondtam a gyereket, mert ez egyéb érzelmi kapcsolatot is megfogalmaz. Tehát nem oka a létnek az önzés, az, hogy vagyunk. Egyáltalán nem. Az a kérdés, hogy az ember milyen lelki, szellemi, mentális és egyéb, gondolati, szellemi szinten éli meg magát.

Kata: Adott helyzetben hogyan dönt.

János: Van olyan, hogy ebben a helyzetben így dönt, a másik helyzetben meg amúgy dönt, de nem szükségszerű az, hogy magától értetődően az önzés jelenjen meg automatikusan. Az önzetlenség nem tanulható. Miért nem?

A. Kati: Mert adott.

Annamari: Ösztönös.

Detti: A szívből jön.

Annamari: Nem lehet, hogy előző életek tapasztalatai is közrejátszanak ebben?

János: Nem tudjuk, hogy mi játszik közre és mi nem. Sokféle verzió van ebben a dologban is, hogy hogyan jelenik meg valakinél valamilyen reakció. Nyilván közrejátszik valamilyen módon, de ha feltételezzük azt, hogy többnyire az ember mikor már átmegy, másképp éli meg a másvilágot, mint itt. A Földön csak a saját megszokott, feltételezett gondolatainkkal tudjuk megélni, miközben semmi nem úgy van. Én mindig azt szoktam erre mondani, hogy egy dolgot higgyünk el, hogy jó az Isten.

Annamari: Én pont ezért tettem fel a kérdésemet.

Ivett: Azt mondta a Feri bácsi, amikor átmegyünk, három dolgon lepődünk meg. Én nem vagyok olyan jó, a másik nem olyan rossz amilyennek gondoltam, az Isten pedig abszolút nem olyan, amilyennek gondoltam.

Hanganyagból az írott formát megalkotta: Tóth Katalin

Szerkesztette: Petróczi István